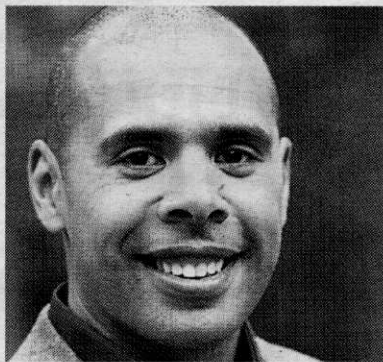

Eric van Sauers verzint zijn privéwerkelijkheid

RECENSIE ERIC VAN SAUERS

★★★★☆

Gebeurtenis cabaretsolo Eric van Sauers. **Programma** 'Ridder'. **Teksten** Van Sauers, Sander van Opzeeland en Martijn Koning. **Regie** Koos Terpstra. **Gezien** 14/4 Hoozeveld, De Tamboer. **Publiek** 265. **Nog te zien** 27/4 Stadskanaal, Geert Teis; 27/5 Groningen, De Oosterpoort; 9/6 Leeuwarden, De Harmonie.

▲ Eric van Sauers

Door Jacques J. d'Ancona

Hoe een tekst van een flyer misleidend kan werken. Eric van Sauers, cabaretier met een stabiele reputatie, spreekt in zijn aanbevelende samenvatting van 'de dappere, edele strijd van de eenling in een hem onbekende wereld...' Op die gronden krijgt zijn programma de titel *Ridder* mee. Wees eerlijk, zo'n zinnetje roept kotsneigingen op in samenhang met halfzachte begrippen die aan het ridderschap hangen. Maar dan komt het. Oprispende weerzin verschrompelt snel, omdat hij zijn thema vrijwel onzichtbaar dompelt in flarden van observaties en gedachtespinsels. Het begint overigens nogal concreet en tamelijk voorspelbaar met een doordringend jankende baby. Het kind krijgt van pa te horen dat het zeker niet gelukkiger zal worden dan het nú is en dat het niet uit kan blijven dat het ooit tot over zijn oren in de stront raakt. Daar schuilt op dat moment weinig achter dat het vermoeden oproept dat *Ridder* een interessante show van een intrigerend verteller oplevert.

Maar Van Sauers beheerst het vak. Hij raakt niet ondersteboven

van zijn beslissing om origineel en slagvaardig te kiezen voor een doordacht en verrassend gebrek aan samenhang in de dingen die hij te zeggen heeft. Hij is er immers helemaal niet op uit in de trant van dertig jaar cabarethistorie een doorlopend 'verhaal' te brengen en dit te verweven met een paar handig bedachte incidenten en anekdotes. De kracht van *Ridder* zit niet in het blijkbaar onontkoombare moraaltje op de eindstreep. Wat Eric van Sauers erg goed lukt is fragmenten van gebeurtenissen aan de andere kant van emotie te plaatsen. Dat betekent in principe dat hij de verantwoordelijkheid bij de zaal legt om met hem snel te schakelen - daarbij geassisteerd door inlassen van ernstige muziek - waarna er iets heel anders aan de orde is. En als hij toeslaat met driftige verwijzingen naar het achteruit rennende niveau van televisieuitzendingen, is er minder aan de hand dan wanneer hij de werkelijkheid gaat verzinnen en in een achtbaan van associaties verzeilt. Boeiend, en in zekere zin steeds meeslepend. Vooral omdat hij breekt met de dwang dat het almaar zeer om te lachen moet zijn.